

Негово Блаженство Българския Екзархъ.

Негово Блаженство, Иосифъ I. е роденъ въ 1840. година въ известния прибалкански градецъ Калоферъ. Бѣднитѣ родители на Негово Блаженство не били въ състояние да го отхранятъ, а камо ли и да го изучатъ. Обаче малкиятъ, будниятъ, пѣргавиятъ и възприемчивъ Лазаръ, тѣй се наричалъ Негово Блаженство, не билъ оставенъ неукъ. Неговиятъ строгъ, но любознателенъ зеть разбира добритѣ качества на наклонения къмъ науката юноша и рѣшава да го изпраца въ мѣстното училище на прочутия на врѣмето си даскалъ Ботя. Като свършва съ успѣхъ Калоферското училище, въ 1861. година, той отива въ Цариградъ, дѣто, щомъ пристига, подава прошение въ руското посолство, за да бѣде приетъ като стипендиантъ въ нѣкоя отъ рускитѣ семинарии.

Но понеже срѣдствата не му позволили да чака дълго врѣме отговора на посолството, той постъпва като учителъ по български езикъ и същеврѣменно като ученикъ въ френското училище на Бебекъ. Прилежанието и даровитостта на младия Лазаръ привличатъ вниманието на нѣкои цариградски българи, които му прѣдлагатъ да отиде въ Парижъ да слѣдва въ филологическия факултетъ.

Прѣзъ септемврий мѣсець 1864. година, въодушевенъ отъ най-благатки идеи за доброчестината на милия си народъ, жедниятъ за наука юноша пристига въ Парижъ, дѣто три години слѣдва по словесността, а послѣ постъпва въ факултета по правото, отдѣто слѣдъ три години излиза *мисансие*.

Въ 1870. год. младиятъ юристъ се завръща въ Цариградъ. Тукъ, още като чиновникъ при едно отъ цариградскитѣ сѣдлица, той прикрито захваща да защитава съ огненото си перо черковнитѣ правдини на българитѣ тѣй изкустно, щото обръща къмъ себе си погледитѣ на всички. Въ тѣзи врѣмена на борба идеална, борба за черковни и човѣшки правдини, той написа купъ разнообразни статии, споредъ нуждитѣ и обстоятелствата. Името на Лазара Йовчевъ става толкова извѣстно между българската интелегенция въ Цариградъ, че